

РЕШЕНИЕ

№ 2246

гр. София, 11.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 30.03.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5193** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 13898 от 12.07.2010 година, подадена от М. Т. М., срещу Заповед № 1901/1336/07/12.06.2010 г., издадена от Началника на О. "П. П.", П. Столична дирекция на вътрешните работи (С.), с която му е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП "изземване на свидетелството за управление на МПС", поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Съгласно изложените в жалбата аргументи, М. М. оспорва заповедта като издадена П. съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон и по-конкретно: цитираните в заповедта наказателни постановления не са му били връчени по надлежния ред, тъй като не е променял адреса си, а връчването е по реда на чл. 58, ал. 2 от НПК, а също така, по отношение на наложените с тях наказания била изтекла погасителната давност по чл. 34 от ЗДвП, поради което наказателно административното производство следвало да бъде прекратено. От съда се иска да отмени оспорената заповед.

Ответникът – Н. на О. "П. П." П. Столична дирекция на вътрешните работи, чрез

процесуалния си представител юрк. М, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че предоставените на жалбоподателя контролни точки по чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, са отнети в резултат на влезли в сила 8 броя наказателни постановления (НП) за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата в периода 10.01.2004 г. – 01.03.2007 г. Поради изчерпване лимита на контролните точки, М. М. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. М. Т. М. не е изпълнил това свое задължение, поради което на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “изземване на свидетелството за правоуправление на МПС”.

Заповед № 1901/1336/07/12.06.2010 г., издадена от Началника на О. “П. П.” П. Столична дирекция „П.“, е връчена на М. Т. М. на 29.06.2010 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, чрез жалба, подадена чрез административния орган на 30.06.2010 г.

П. така установеното от фактическа страна, жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал.1 от АПК, от надлежна страна – адресат на оспорения акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, П. изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Из–1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началникът на О. “П. П.” П. СДП, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № 1901/1336/07/12.06.2010 г., издадена от Началника на О. “П. П.” П. Столична дирекция на вътрешните работи е издадена от орган, който притежава съответната компетентност.

Заповедта е в предвидената от закона писмена форма, като П. издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

За нарушение на разпоредбите на Закона за движението по пътищата на жалбоподателя са наложени административни наказания с наказателни постановления, както следва:

1. № 11156/11.02.2004 г., връчено на 17.05.2004 г., влязло в сила на 25.05.2004 г.;
2. № 66605/18.06.2004 г., връчено на 01.10.2004 г. и влязло в сила на 09.10.2004 г.;

3. № 49806/28.05.2005 г., връчено П. условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 06.06.2006 г. и влязло в сила на 14.06.2006 г. За връчването му е извършено посещение на адреса на М., посочен в НП – гр. С., Ж. „Б.”, бл. 16, вх. Б, . 9, ап. 81, като служител на КАТ е удостоверил в докладна записка от 06.06.2006 г., че на този адрес такова лице не живее и не го познават.

4. № 1013/05/23.06.2005 г., връчено П. условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 22.10.2007 г. и влязло в сила на 30.10.2007 г. За връчването му е извършено посещение на адреса на М. – гр. С., Ж. „Б.”, бл. 16, вх. Б, ап. 72, като служител на КАТ е удостоверил в докладна записка от 22.10.2007 г., че на този адрес такова лице не е открито и съседите не дават информация за него.

5. № 118976/10.10.2005 г., връчено П. условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 09.03.2006 г. и влязло в сила на 17.03.2006 г. Същото е изпратено по пощата с обратна разписка, като пратката се е върнала с отбелязване, че не е потърсена от получателя.

6. № 150556/21.11.2006 г., връчено П. условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 28.12.2006 г. и влязло в сила на 05.01.2007 г. Същото е изпратено по пощата с обратна разписка, като пратката се е върнала с отбелязване, че не е потърсена от получателя.

7. № 161774/15.12.2006 г., връчено П. условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 15.02.2007 г. и влязло в сила на 21.02.2007 г. Същото е изпратено по пощата с обратна разписка, като пратката се е върнала с отбелязване, че не е потърсена от получателя.

8. № 1336/07/20.03.2007 г., връчено П. условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 10.03.2008 г. и влязло в сила на 18.03.2008 г. За връчването му е извършено посещение на адреса на М. – гр. С., Ж. „Б.”, бл. 16, вх. Б, ап. 72, като служител на КАТ е удостоверил в докладна записка от 10.03.2008 г., че на този адрес такова лице не е открито и не се явява на призовките.

С влизането в сила на изброените наказателни постановления и на основание чл. 3 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. на МВР – отм. на М. М. са отнети съответно: 1 контролна точка; 2 контролни точки; 6 контролни точки, 6 контролни точки, 6 контролни точки, 6 контролни точки, 16 контролни точки и 10 контролни точки. Така общият брой на отнетите по силата на изброените наказателни постановления контролни точки е броят на отнетите контролни точки е в съответствие с чл. 3 от Наредбата.

Съгласно чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.), отнемането на

контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила НП, а според чл. 5, ал. 2 (отм.), П. налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки. Разпоредбата на чл. 158, т. 2 от ЗДвП предвижда възстановяване по служебен ред на отнетите контролни точки, в размер до максималния 2 години след последното нарушение, за което на водача са отнемани точки (до 30.06.2007 г.) и след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. По отношение на издадените на жалбоподателя НП не са налице основания за възстановяване по служебен ред на отнетите точки.

В контекста на гореизложеното не могат да бъдат споделени поддържаните доводи за незаконосъобразност на приложената ПАМ с оглед изтекла погасителна давност по отношение определените административни наказания за нарушения на ЗДвП. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания няма отношение към оспорената заповед за налагане на ПАМ. Вярно е, че отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, но само по себе си то не съставлява административно наказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. НП се издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и П. следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидарно НПК (чл. 84 от ЗАНН). Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият ЗАНН урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел II, глава II, и ПАМ - в раздел III на същата глава. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Поради това институтът на погасителната давност по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН или абсолютната давност по ал. 3 на същия текст, са неотносими. Неприложим е и чл. 285, ал. 1, вр. с чл. 268, т. 1 от АПК, изключващ възможността за изпълнение поради изтекла давност, т. к. заповедта за прилагане на ПАМ като

изпълнително основание е оспорена и поради това все още не е влязла в законна сила. Времето от юридическата изпълнимост до фактическото изпълнение на приложената ПАМ е ирелевантно.

Разпоредбата на чл. 158, ал. 1 от ЗДвП, в приложимата редакция - ДВ, бр. 51/2007 г. прогласява, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява: 1) чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година, П. условие че водачът е изпълнил задълженията си по чл. 190, ал. 3, което удостоверява със съответните платежни документи; 2) служебно, до максималния размер, след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки.

А съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС в резултат на отнемане на всички контролни точки, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството.

П. тази законова регламентация, възстановяването на контролни точки се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на МПС за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на нормите на чл. 158, вр. с чл. 157 от ЗДвП налага извод, че възстановяване на контролните точки е допустимо П. частичното им отнемане, до първоначалния максимален размер (Арг.: чл. 158, ал. 2 т ЗДвП), но не и в случаите на пълно изчерпване на определения им лимит (чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 3 и ал. 1 от ЗДвП). В последната хипотеза, водачът губи придобитата правоспособност и възстановяването ѝ може да стане единствено по реда начл. 157, ал. 5 от ЗДвП - с полагане на изпит за придобиване, но не и посредством някой от способите за възстановяване на частично отнети контролни точки. Нелогично е да се приеме, че П. частично отнемане на контролни точки водачите са длъжни да преминат допълнително обучение, а П. изчерпване лимита на контролните точки и загубване на правоспособността за упражняване на дейността, правата им могат да бъдат служебно възстановени с изтичане на 2-годишен срок. Идеята на служебното възстановяване по чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е да се поощрят шофьорите да бъдат изрядни и не допускат нарушения на правилата за движение по пътищата; но не и да се признае отново правоспособност на водач на МПС.

По отношение на твърденията в жалбата, че наказателните постановления не са връчени на жалбоподателя по надлежния ред, то и две от тях са му връчени лично срещу подпис, а останалите както бе посочено по-горе – по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН – след като е бил потърсен на адреса му и не е бил открит от

полицейски служител, което е удостоверено по надлежен ред с докладни записки или след като НП му е било изпратено на адреса по пощата, но пратката се е върнала като непотърсена. От своя страна жалбоподателят не е установил някое от посочените НП да не е влязло в сила като оспорено или отменено.

От наказателните постановления, изброени по-горе е установено, че на водача М. Т. М. са отнети общо 53 контролни точки за нарушения, извършени в периода 10.01.2004 г. – 01.03.2007 г., което е над нормативно признатия лимит от точки, съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из-1959/27.11.2007 г. Поради това е налице хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и водачът е бил длъжен да върне свидетелството си за управление. Като не е сторил това, същият е претърпял последиците от визираната в чл. 171, ал. 4 от закона държавна принуда. П. това положение направеното в жалбата възражение, че административният орган е приложил неправилно материалния закон, не се оправдава от фактическа страна. Съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. Отнемането на контролните точки е релевантен факт, който се установява от приетите по делото писмени доказателства. С неговото проявление възниква публичното право на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като из земе свидетелството за правоуправление на цитираното в заповедта основание с цел да преустанови извършваното правонарушение.

П. този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд С. – град, I АО, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Т. М. срещу Заповед № 1901/1336/07/12.06.2010 г., издадена от Началника на О. “П. П.”, П. Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП “изземване на свидетелството за управление на МПС”, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал.4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА М. Т. М., ЕГН: *, с адрес: гр. С., кв. Б., бл. 16, вх. Б, . 6, ап. 72, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 150,00 /сто и петдесет/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване пред **ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД** в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

